

Zaterdag 24 februari 1945,
70 dagen voor de bevrijding

Onze opa, Antoon de Vos fietste om 10 uur s'morgens
over het Noordeinde in Leimuiden.

Hij was op weg naar de verjaardag van een
heefje in Burgerveen. Een dorpsgenoot,
Jan Michel, die aan het Noordeinde woonde
fietste met hem mee naar de brug over de
Ringvaart (nu de Leimuiderbrug).

Toen zij daar in de buurt waren kwamen er
engelse vliegtuigen over die het gemunt hadden
op de laatste Duitse verdedigingsstellingen
en het scheepvaartverkeer in de Ringvaart.

De engelsen zagen een vrachtschip met
suikerbielen aan voor een transportschip van
de Duitsers, en bestookten dat met bommen.

Onze Opa en Jan Michel zochten dekking achter
de twee huisjes die tegenover de brug stonden.
De Leimuiderbrug was toen nog een oude rolbrug.

Onze opa verschoot zich bij het huis van de
familie van Bergen. En juist dat huisje werd
ernstig getroffen door de verkeerd gerichte
bommen en werd geheel verwoest.

Onze opa werd dodelijk getroffen door een scherp
die zijn hart doorboorde.

Een oom die langs de Aalsmeerweg woonde
had alles zien gebeuren en ging kijken.

Hij vond onze opa voorover liggend en overleden.

Hij was degene die door fietste naar Leimuiden
om onze oma het droevige nieuws te vertellen.

Natuurlijk was zij erg overstuur en verdrietig.

Ze kon en wilde het niet geloven, maar toen

Dominee Van Venen van de Hervormde Kerk
en Dokter Stapensea het nieuws kwamen
bevestigen wist onze oma dat het echt zo was.

Toespraak kleindochter Antoon de Vos

d.d. 4 mei 2025

Onze oma, nog geen 2 jaar getrouwd, had een
dochter van 9 maanden en nu al haar
man verloren.

De dochter die 9 maanden oud was toen ze
haar vader verloor is onze moeder.

Antoon de Vos is 20 jaar geworden.

Het lichaam van onze opa werd door de Duitsers
in beslag genomen, maar gelukkig al weer snel
overgedragen aan onze oma. Alleen zijn
schipperspet en rechterschoen heeft zij nooit
teruggekregen. Het vermoeden bestaat dat
onze opa daar bonkaarten in had verstopt.
Zijn portefeuille en tabaksdoos kwamen wel
terug. In alle papieren die in zijn portefeuille
zaten, zaten gaten van de scherp die hem
getroffen had, ook zijn ausweis en andere
belangrijke papieren zaten daarbij.

Het lichaam van onze opa werd in een
verzegelde kist bij onze oma thuisgebracht.

Ze kon het gezicht van haar man niet meer zie
Dokter Stapensea heeft er toen een klein
ruitje in laten maken zodat zij kon zien dat
het echt haar man was.

Ze hebben gelukkig veel hulp gekregen.

Van de gemeente Leimuiden kreeg onze oma
een graf op de begraafplaats achter deze kerk
Van kledingwinkel Rietdijk kreeg zij een
zwart mantelpakje voor de begrafenis.

Het grafsteen werd geschonken door mensen
van de Hervormde kerk

Een aantal jaren later hertrouwde onze oma
maar ze zei altijd, ondanks dit fijne leven
zal ik het verdriet en de herinnering aan
die afschuwelijke 24 februari 1945
in mijn hart blijven meedragen.

mijn zussen en ik wonen dodenherdenking
al bij vanaf dat wij heel klein waren.

mee met Oma en onze moeder

Oma Kuling - de Vos, overleden in 1998.

Toen samen met onze moeder

Riet Slegers - de Vos, overleden in 2023.

Wij staan hier bij het monument wat onze
vader heeft ontworpen,

Hennie Slegers, overleden in 2024.

Nu staan hier 3 zussen die dodenherdenking
nooit zullen overslaan.

Dit verhaal hebben wij doorgegeven aan
onze kinderen.

Wij zijn trots dat ook zij hier elk jaar bij zijn.

Een oorlogsverhaal dat wij levend willen houden

Opdat men nooit vergeet